

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113068784/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

vet at hyde over og at foregaa med sit vailante Exemple, kan for en Stund forgjætte at vi ere som idel Intet, som et svajende Siv, ja, som kraftløse Ymper i Verdens Skaberes vældige Hænder og at han daarligen tænker: dette haver jeg udrettet, denne Daad er en Frugt, som jeg haver bragt til Modenhed og til Fuldkommelse. Men, dyrebare Herre! nu I her er hvilendes paa Eders haarde Smertensleje, nu haver visseligen den Gud, som er Kjærlighedens huldrige Gud, oplyset Eders Forstand og tilvendt sig Eders Hjerte, saa at I med Angst og Bævelse haver lidet efter at bekjende Eders utoede Synder, at I med Fortrøstning kunde modtage den Naade og Tilgivelse, han med baade kjærlige Hænder rækker Eder i Møde til Anammelse. Angerens Orme med de hvasse Tænder ...“

„Kryds mig for og Kryds mig bag, Bod og Bedring, Syndernes Forladelse og det evige Liv,“ vrængede Ulrik Christian og satte sig helt op i Sengen, „tror han, surfjæsedede Skaldenakke han er, tror han, fordi Ens Ben bulner ud af Kroppen i Stumper og Skjæver, En for den Sags Skyld skulde blive mere genegen til at høre paa hans Præstepjadder?“

„Naadigste Herre, I misbruger højligen det Privilegium, Eders høje Stand og endmere Eders ynkværdige Sygdom giver Eder, til unødigen at overskjælde en Kirkens ringe Tjenere, som ikkuns gjør sin Pligt ved at søge at vende Eders Tanker til det for Eder visseligen ene Fornødne. Ak, høje Herre, det hjælper

kuns lidet at stampe mod Braaden! har ikke denne fortærende Sot, som haver slagen Eders Legeme, lært Eder, at Ingen kan undgaa Herrens Straffedomme og at Himlens Svøbeslag falder paa Høje som paa Lave?"

Ulrik Christian afbrød ham leende: „der taler I, Helved fortære mig, som en uvittig Pog; det, der mig nager, det har jeg ærligen og redeligen skaffet mig selv, og dersom I tror, at Himmel eller Helved' skikker Folk saadant paa, saa skal jeg sige Jer, at de faar det ved Drik og ved Nattesvir og ved Galanteri, og den Slags Ting, det kan I stole paa. Naa, men tag han mig nu sine højlærde Ben ud af Kammerset her det Forteste han kan, ellers skal jeg ...“

Her fik han et af sine Anfald og medens han vred og vaandede sig under heftige Smerter, svor og bandte han saa bespottelig og saa kurieus forfærdeligt, at Præsten blev bleg af Forargelse og Rædsel og han bad til Gud om Styrke og overbevisende Kraft, at det dog maatte forundes ham at gjøre denne saa haardt forsømte Sjæl tilgængelig for Religionens Sandhed og herlige Trøst, og da den Syge igjen var bleven rolig, begyndte han atter: „Herre, Herre! med grædendes Røst anraaber og bønfalder jeg Eder at lade af med saadan vederstyggelig Banden og Sværge; betænk dog at Øksen alt ligger ved Træets Rod og at det bradt skal afhugges og kastes paa Ilden, om det farer fort med sin Goldhed og intet i den ellefte Time bryder ud i Blomst